

Записки студента війни

Ніч 23 лютого 2022. Ми сиділи і з деякою нехиттю робили домашні завдання. Очі злипались від сонливості, а останні новини вбивали бажання щось робити далі. Тому я відкрив телеграм і прочитав, що президент ввів воєнний стан. Мене це перелякало не на жарт, чати розривало від повідомлень. Я відкинув телефон подалі й розповів сусіду по кімнаті. Він з напруженням розкритикував паніку людей, і ми нервово пожартували з них. Це точно було краще, ніж піддаватись хаосу з Інтернету.

Перед самісіньким сном я почитав ще декілька поганих новин, заснув і... прокинувся від того, що двері в нашу кімнату ледве не виламували. Ми неохоче прокинулись. Відкрили, і в кімнату вбіг Женя, вигукнувши:

– Прокидайтесь усі, якщо не хочете жити в російській федерації.

Ми дивились на нього як на божевільного й запитали, що сталося. У відповідь почули: вибухи. Ніхто його серйозно не сприймав, на годиннику була 5 ночі, а в Інтернеті гуляли лише розмиті новини. Ми виперли його з кімнати й пішли далі спати.

Заснути спочатку не вдавалось, тому я й сусід по кімнаті розговорились. Балачки були дещо іронічними з нинішньої точки зору: надворі панували перші години вій-

ПОЕТИЧНІ ОСКОЛКИ

ПОЕЗІЇ

Мам, у грудях пече,
Крові я чую відтінок.
Бачу вороже лице,
Мертве, як той спочинок.

Мам, не переживай,
Помираю щасливий,
Потягнув у могилу
Смерті своєї причину.

Мам, лише не плач,
Вибач кляту дитину,
Але боровся за вас,
Серце віддав за країну.

Мам, піди й обійми
Мою кохану й сина.
Щасливими були ми,
Але війна все змінила.

14 березня 2023

Я пам'ятаю вогні вечорів,
Чашку розбитого чорного чаю.
Ти нервував. Я спітнів.
Що говорили? Вже не згадаю.
Утім...
Любові молитви в тиші лунали,
Настільки невинно аж до відчаю
Ти спитав: коли?
Навіть не знаю.
Усміх твій зникнув ураз.
Вогник любові щойно погас.

13 березня 2023

Волосся чорне я її згадаю,
Коли на відьмин шабаш занесла.
Лише тебе любив тоді сповна.
Неначе вперше в почуттях палаю:

На все готовий, щоб зазнати раю.
А ти!... Найперша відьма із села.
На мене порчу наче навела:
«На свято сатани то жертва ця».

Тоді уперше бачив чудеса.
Зів'яла вмить твоя чудна краса.
Козла у танці повела стара

Коцава немічна рука. Страшна!
Олтар пекельний красила вона!..
Лиш врятувала світанкова гра.

27 березня 2023

Рожеве небо. Захід сонця.
Спустила пляшка кока-коли.
Не схожий на твердого хлопця,
Коли вуста твої схололи.

Думки біжать. Таки рікою.
Помилки допустився в чомусь.
Немов не нехтував тобою,
Холодним голосом тривожусь.

Який сліпий... Не бачу тріщин.
Ти віднайшла собі другого?
Я стану тільки спокійнішим,
Якщо розкажеш все про нього.

Але мовчиш. Не чути й слова.
Один сиджу попід пероном.
Поклястися була готова –
Тепер мордуєш цим ігнором.

Куди ідеш? Покинь актора!
Давай поставимо вже кому.
Нехай кохання буде «вчора»,
І ми розійдемося додому.

13 вересня 2023

Лягай. Намалюю портрет.
Олівцем передам силует,
Розкотився дим сигарет –
У малюнку сховаю секрет.

Вигини тіла – солодкий дурман.
Волосся розтане, немовби туман.
Віє від шкіри коштовний шафран.
Звисає з-під шиї тонкий сарафан.

Сім коханням впиваюсь посеред раю.
Тільки бажаю впіймати усмішку твою.
Я навмисне в німій боротьбі програю.
Щоби померти на місці, де зараз стою.

17-18 вересня 2023

ЗРАНЕНЕ СЕРЦЕ

НОВЕЛИ

Вулиця Червоних ліхтарів

Це почалось давно, майже чотири роки тому. Для Генріха то були найгірші часи в житті: наречена пішла від нього за день до весілля; у матері діагностували рак шлунка; почали виникати труднощі на роботі. Чоловік іноді прикладався до пляшки, але алкоголь лише викликав головний біль, а кількість проблем продовжувала зростати. Друзі цурались його або робили ситуацію нестерпнішою, намагаючись допомогти. Він почував себе самотнім, у голові почастишали думки про самогубство, але все змінилось, коли одного разу Генріха занесло на вулицю Червоних ліхтарів.

Тоді була година ночі, околиці міста спорожніли, і лише поодинокі машини порушували тишу. Небо спохмурніло, віщуючи дощ, і тільки високі ліхтарі ліниво кидали світло на вузьенькі вулички, по одній з яких плентався Генріх, п'яний, як чіп. Ноги спотикались об нерівну бруківку, але чоловікові завжди вдавалось в останній момент відновити рівновагу й не впасти на землю. Сам він почувався пригніченим і самотнім: його щойно викинули з улюбленого паба, ніби звичайного забіяку. І чому? Бо бармен просто не виніс п'яних балачок. Крім того, було боляче, і мускулісті руки охоронця залишили на тілі безліч синців. А тепер Генріх не знав, що робити. Йому не дуже хотілося повертатися додому: там ставало лише гір-

– Ой, і не набридло тобі? Чого я тільки не розповідав?

– Ви обіцяли про церкву.

– А-а-а, – протягнув дід, наче згадав щось важливе, і почухав потилицю, – це про ту розвалюху?

Я лише кивнув у відповідь. У нашому селі було дві церкви: одна – дійсна, інша – давно покинута людьми. Про останню ходило дуже багато забобонів, і її оминали десятою дорогою. Це лише розбурхувало мою уяву.

– Ти коли-небудь був там?

Я похитав головою. Тоді мені було вісім років, і батьки боялись відпустити самого далеко від дому. Тому та частина села залишалась все ще не дослідженою.

– Ходімо, покажу тобі, – дід поставив мене ноги й хотів уже встати, як я злякано смикнув за рукав і спитав:

– А привиди нам шкоди не зроблять?

Старий засміявся.

– Хто тобі таке розказав? Мати чи батько? Але не бійся. Єдине, на що ми наткнемось, – це миші. Жодних чудовиськ. Можеш повірити діду, він то точно знає, – і підморгнув.

Я несміливо посміхнувся у відповідь і послідував за ним, відганяючи від себе погані думки.

Іти було недалеко. Будинок діда стояв на краю села, якраз неподалік від закинутої церкви. Та примістилась собі на узвишші, дивлячись темними віконницями на хатки внизу. Білі стіни вигравали в місячному світлі тріщинами та дощовими потоками. Дах встиг перетворитись на пил, і вгорі чорніли балки з поржавілими хрестами. Де-не-де посеред стін виднілись завали й величезні діри. А троянди... вони заповнили весь пагорб. Дикі кущі, розростаю-

Марія

Вона лежить у землі. Біла сукня, заплющені очі, сині губи. Як їй не страшно одній? Щоки їй досі рожевіють (*чи це лише рум'яна?*), і не віриться, що її не стало. Чи може, вона все ще спить? А ні, тіло холодне на дотик. Його більше не зігріє палкий поцілунок.

Навколо стоять кам'яні обличчя й дивляться з осудом на труну. Навіть могильні плити набагато м'якші за їхні серця. Чути шепіт.

*– Це правда, що вона (каже на вухо). – Так, звісно,
моя донька бачила на власні очі, а ще...*

Я знаю ці чутки на пам'ять. Перекручені факти, що не мають нічого спільного з дійсністю. Так завжди буває по смерті людини: одні пересуди й жодного доброго слова.

Труну опускають у яму. Стукіт лопат – і грудка за грудкою падає на кришку. Бах-бах! Кожний удар – ніж у серце, але кров у ньому застигла. Горло розривається, тіло тремтить. Хочеться кинутись до дерев'яного хреста, цілувати табличку й кричати щосили: «Марія!».

Вона була перлиною школи. Шкільна відмінниця, найперша красуня району, та ще й вдала в спорті. Просто мрія для батьків і вчителів, а для хлопців – недосяжна

За крок до смерті

Знаєте... Колись я мав лише одну мрію. Далеку. Недосяжну. Але яка б зробила мене щасливим. Уявіть собі спокійний вечір. Сонце ледь торкається горизонту. Золотить усе своїм лінивим промінням – верхівки дерев, будинки, вулиці, людей... Потихеньку й сіло. Навколо панують сутінки. Невидима рука вмикає ліхтарі. Місто заливає штучне, по-своєму магічне сяйво. Але це не допомагає: темрява все одно глибшає – і ніч стукається у віконця.

А ми сидимо в кімнаті. Люстра висить вимкнена. Свічки ще не запалили. Лише світло знадвору влаштовує спектакль на наших стінах. Фарбує наші вії. Виграє на зіницях. Таких утомлених і майже опущених униз. Проте вони продовжують безвідривно стежити одне за одним. Довго. Солодко. Без упину.

Твої очі говорять про багато речей. І всі вони – про мене. А я... навіть не можу передати словами, що відчуваю. Байдуже, що стільки пишу й вільно висловлюю думки, та не цю. Усередині – і досі розгублений підліток. Переляканий. Нерішучий. Якого ти ніжно обіймаєш і заспокоюєш тихим, мелодійним голосом.

Говориш різні дурниці. Як серйозні, так і не дуже. Проте, як міцно любиш. Яке щасливе майбутнє очікує нас попереду. Що підеш на все ради мене. І ніколи не відпустиш. А я закохано посміхаюсь, хоч не вірю цим дурницям.

«Влад Дядин – творче псевдо Владислава Дяденчука, 21-літнього, справді молодого, а головне – письменника. Зацікавлює його талановита, почасти містична поезія і проза», – представляв його читачам «Літературної України» Юрій ЩЕРБАК, видатний письменник, Надзвичайний і Повноважний посол України, голова Ради Незалежного Медіа Форуму.

Народився та виріс юнак у північній частині Рівненщини, за декілька кілометрів від білоруського кордону. Цей терен аж до кінця Другої світової війни був виокремлений, тут і досі зберігаються архаїчні народні традиції. Влад цікавиться фольклором та етнографією, міфологією й історією культури рідного краю.

Це його перша книга.

Фундація Академіка
Петра Тронька

www.ua-book.house